

Božićna radionica

Klaudija Ljevaković, 1.a

Hodala je pločnikom držeći ruke roditelja. Pabuljice u kosi brzo su se topile, a obrazi su joj bili rumeni od studeni. Vidjevši djecu kako se igraju sa snijegom, lagano je povukla majčin rukav i upitala: „Mamice, smijem li se i ja poći igrati?“ Majka je pristala, a malena se Aurora već sljedećeg trenutka izgubila među hrpom djece. Aurorini su se roditelji smjestili na klupu promatrajući igru i čekajući kćerin povratak. (...) Nakon gotovo sat vremena provedenih u igri, Aurora se sva zadihana vratila k roditeljima. „Malena, jesi li se naigrala?“ – upitao ju je otac. „Jesam!“ – nasmiješeno je uzviknula djevojčica. „Onda je vrijeme da krenemo kući.“ – dodala je majka.

Već pred kućnim vratima se mogla ugledati svijetlost iz unutrašnjosti. Aurora je utrčala u kuću tražeći prvi radijator na kojemu bi se mogao ugrijati. „Aurora, molim te, pođi gore u sobu i presvuci se. Ne možeš biti u mokroj odjeći, razboljet ćeš se.“ – oglasila se njezina majka. „U redu.“ – odgovorila je penjući se uz stepenice. Aurora je obukla bijeli džemper i sive tajice. Uputivši se nazad u dnevni boravak, na vratima je ugledala crnookog patuljka. „T-Tko si ti?“ – iznenađeno je upitala. „Ja sam Rudomir. Djedova desna ruka.“ – ponosno je odgovorio. „Djedova desna ruka? Nemoguće. Moj djed Pero nema desnu ruku. Izgubio ju je u ratu. A da budem iskrena, ti mi nimalo ne sličiš na ruku,

pogotovo ne na djedovu. Za tebe bih rekla da si patuljak.“ – zbunjeno je rekla. „Smiješna li ste vi djeca! Nisam ni rekao da sam ja nečija ruka. Ono je značilo da sam ja djedov pomoćnik.“ – rekao je smiješeći se. „U čemu ti pomažeš djedu Peri? I otkuda ga uopće znaš? On meni nikada nije pričao o tebi.“ – požalila se. „Pa nisam ni rekao da poznajem djeda Peru. Jedini djed kojega ja poznajem je moj šef- Djed Mraz.“ – odgovorio je. „Hababa, smiješan li si ti, patuljče. Nemoguće je da radiš za njega. On ti ne postoji. To svi znaju!“ – ironično je rekla. „Baš zbog toga sam tu! Djed me poslao da ti dokažem kako on zaista postoji. Sva djeca tvoje dobi vjeruju u njega pa bi trebala i ti!“ – rekao je. „Ja nisam kao sva druga djeca. Ona su lakovjerna, ali ja nisam. Ja sam odrasla i ozbiljna. Uostalom, ne treba se povoditi za drugima. Zar bi ti skočio u bunar da i ostali patuljci skoče? Sigurna sam da ne bi.“ – ozbiljno je izgovorila. „Oh, molim te! Koliko ti imaš godina? Siguran sam da nemaš ni 8 , a i da imaš, to ti nikako nije dovoljno da se nazoveš odraslom.“ – rekao je pomalo cinično. „Oprosti, ali imam više od 8 godina. To me čini i više nego odraslom.“ – oštro je odgovorila. „Zaista? Pa koliko to? 8 godina i 1 mjesec?“ – rekao je. „Pf... nisi ni blizu. Imam puno više. Mojih 8 godina i 5 mjeseci čine me itekako odraslom i ozbiljnom osobom.“ – rekla je uvrijeđeno. „Oh, da! Oprosti mi na pogrešci. Ta 4 mjeseca čine vrlo veliku razliku.“ – izgovorio je vrlo ironično. „Ne budi bezobrazan! Možda ja nemam mnogo godina, ali sam zato itekako pristojnija od tebe. A isto tako mogu reći da sam ozbiljnija od bilo koga moje dobi.“ – rekla

je. „Pa, ako je tako, pođi sa mnom. Dovoljno si ozbiljna da sama uvidiš postoji li Djed zaista, nakon što ti nešto pokažem.“ – ponosno je izgovorio. „Hm, inače ne bih pristala na ovakvu ucjenu, no valjda mogu učiniti iznimku, zar ne?“ – nesigurno je izgovorila. Rudomir je bio oduševljen njezinim odgovorom te ju je uhvatio za ruku. „Dođi.“ – tibo joj je rekao. U trenutku kada su se njihovi dlanovi dotaknuli, sobom se prolomila bijela svjetlost. Već u sljedećem trenutku bili su u Djedovoj radionici. Radionica je bila prepuna patuljaka koji su radili punom parom. Svakojake igračke su bile su nagomilane na jednoj velikoj brpi. „Ajme, ovo je fantastično! Rudomire, gdje smo mi to?“ – oduševljeno je viknula djevojčica. „Malena, dobrodošla u Djedovu radionicu.“ – radosno je rekao Rudomir. „Ovo sve pripada Djedu?“ – znatiželjno je upitala. „Oh, naravno! No ovo je samo radionica igračkaka broj 1. Ima ih još mnogo.“ – rekao je Rudomir ponosno. „Zbilja?“ – upitala je Aurora. „Da, to je zato što nam sve igračke ne stanu u ovu radionicu. Želiš li vidjeti ostale? Imamo sasvim dovoljno vremena.“ – rekao je. „Oh, vrlo rado. Krenimo odmah sada!“ – ushićeno je rekla. „Rudomire! Pa gdje si ti do sada! Tražim te posvuda! Imamo još 37 456 281 igračku za izraditi, a ti se gubiš uokolo. Smjesti da si otišao na svoje mjesto! Nećemo stići izraditi sve igračke!“ – rekao je Gafomir. „Ali ja sam na posebnom zadatku na koji me Djed osobno poslao.“ – požalio se Rudomir. „Koliko ja vidim, sada si tu, zato na posao! Hitro, bitro, bitro!“ – rekao je Gafomir udaljavajući se. „Oprosti djevojčice, ali moram te vratiti kući.

Izgleda da nećemo stići na vrijeme izraditi sve darove stoga se moram vratiti na posao.“ – tužno je izgovorio Rudomir. „Čekaj Rudomire! Ja vam mogu pomoći. Samo mi objasni kako ovi strojevi funkcioniraju i sigurna sam da ću uspjeti!“ – odgovori mu. „Zbilja bi nam željela pomoći?“ – radosno je upitao Rudomir. „Naravno! Djed ne smije razočarati dječicu!“ – rekla je. „Pođi za mnom!“ – rekao je Rudomir uputivši se prema radionici broj 15. Rudomir je bio vrlo sretan. Znao je da malena napokon vjeruje, a on je uspio. Ispunio je Djedov zadatak. Zasigurno će Djed biti ponosan na Rudomira. (...) „Vidiš ovu ručku?“ – Rudomir je tiho upitao Auroru. „Da.“ – odgovorila je. „Nju prvo moraš povući prema gore, potom ćeš na ekranu vidjeti različite igračke, a ti ćeš izabrati onu koju želiš izraditi. Potom ćeš na tom istom ekranu izabrati materijal, boju, veličinu i težinu. Zatim ćeš morati pritisnuti ovaj crveni gumb, a igračka će izaći iz stroja na pokretnu traku. I to je to. Jesi li sve shvatila?“ – upitao je. „Valjda.“ – odgovorila je Aurora smijeshći se. Rudomir je zauzeo stroj odmah do Aurore te su oboje počeli s izradom igračkica. (...) „Kako ti se sviđa ovaj medvjedić?“ – upitala je Aurora držeći velikog plišanog medvjedića pred Rudomirom. „Izvrstan je! Posebno mi se sviđa ova crvena mašna.“ – rekao je Rudomir. „Aurora! Probudi se! Aurora! Božić je!“ – rekla je veselo Aurorina majka. Aurora je lagano protrljala oči te upitala majku: „Gdje je Rudomir?“ „Koji Rudomir, dušo? Tko je to?“ – zbunjeno je upitala. „Mama! Pa to je Djedov patuljak!“ – uzviknula je Aurora. „Dušo, sigurno si sanjala.

Nema nikakvog Rudomira.“ – nježno joj odgovori majka. „Kako sam ja dospjela tu?“ – upita Aurora. „Zaspala si sinoć dok si se grijala pored radijatora, stoga smo odnijeli u krevet. No, dosta je priče! Sidi dolje i pogledaj što smo ti tata i ja poklonili.“ – rekla je. Aurora je sjurila niz stepenice do bora. Tamo ju je čekala velika kutija. U njoj je pronašla velikog plišanog medvjedića s crvenom vrpcom oko vrata. Aurorina radost bila je i više nego očita. „Znači, sviđa ti naš poklon?“ – upitala je majka. „Naravno da mi se sviđa! Djed ima najbolji ukus.“ – rekla je veselo dok je majka zbunjeno gledala svoju malenu djevojčicu koja je, čini se, napokon počela vjerovati.

